Te andis metsast lábbi, ja seál putus úhhe tánno laulo heál selle nago raskeste koormatud mehhe kõrwasse. Kui liggi sanud, tundis temma sedda innimest árra, kelle suust se rõmus tánno heál olli taewa pole tousnud. Olli úks neist keige maesemast wabbatrahwast seál kúllas, Tomas nimmi. Tulli ni lahke ning rõõmsa náoga herra wasto, kui olleks keige surema armoga praego Jummalast ónnistud sanud. „No núúd Tomas," hüdis moisa wannem, „mis suur ón on sinnul juhtund?" Jah, aus herra, wastas mees. Nenda on minnule ei mitte tánna úksnes, waid monned head aastat enne jubba töeste sündinud.— Need sannad pannid herrat weel ennam immetellema. Küesis sepárrast ueste mehhe käest, mis se siis piddi ollema? Tomale olli sest küssitellemisest julgust sanud, et núúd hakkas laia jutto herraga aiama. „Töeste, aus herra, sest heast, misaa helde Jummal mind ónnistanud, sünniks kül

paljo rákida, kui tahhaksite agga minno laiat lorrinat kannalikkult kuulda" Nági peále, útles herra. Siis Tomas hakkas nenda: „Náte seál al minno hurtsiko, mis ehk weel árratunnete, olgo kül et se suur illus pu, mis enne ukse ees, ei olle ennam seált nähha. Hurtsik isse seisab praego alles terwelt, Jummal olgo tánnatud. Agga oh kui úsna liggi olli se áppardus, mis sedda meie peawarjo olleks úhhejonega tuhha hunnikuks muutnud! Wälkolõmine panni sedda puud ukse ees úsna pólema, ja tuul aias seddemid puhhas metsa, nago olleks sest üllemist wallitsejast tulele kästud sanud, minno pisikest warra kahjo eest hoida. — Núúd hurtsik olli minno melest kui ueste minnule kinkitud, ja sedda armo hoidiat tánnasin omma armsa ommadega süddamelikkult. Kui núúd, pärrast sedda rasket mürristamist, úks mõnnus rohke soe wihmoke sündis, mis úhhe pitka poutse aia järrele keik wilja taimed jahhu-